

Муфтија Зукорлић је схватио да запаљива реторика у нашим условима политички „пали“, па не преца ни од крајње апсурдних и неистиних тврдњи, тврди професор Дарко Танасковић

Кад би било могуће спровести неко заиста потпуно слободно анонимно изјашњавање међу грађанима Србије бошњачке националности, уверен сам да се већина свакако не би определила за муфтију Зукорлића као предводника који изражава њихова животна и политичка опредељења, рекао је за „Политику“ професор Дарко Танасковић, водећи српски оријенталиста и бивши амбасадор Србије у Турској. „Иако је Зукорлић верски поглавар, и то само једне Исламске заједнице, он би желео да се представи као неприкосновени политички лидер бошњачке националне мањине у Србији, што су различите друштвене и политичке категорије, поготово у савременој секуларној држави. Он лови у мутном, па стога категоријално и правно ваља разјаснити ствари и назвати их правим именима“, оценио је Танасковић.

Да ли је могуће у процентима одредити колико муслимана у Србији подржава Исламску заједницу Србије, а колико Исламску заједницу у Србији? Је ли муфтија Зукорлић неспорни лидер свих Бошњака у Србији?

- Као што је то уобичајено у оваквим ситуацијама, поузданих статистичких података нема. Постоје само противречне тврдње двеју супротстављених исламских заједница, као и неки посредни показатељи, на основу којих није препоручљиво изводити одређеније закључке. Претпостављам да муфтију Зукорлића подржава нешто више муслимана у Санџаку, али ни издалека онолико колико он тврди. Не треба, затим, заборавити да сви муслимани нису у Санџаку и да сви нису Бошњаци, а сви нису ни верници, већ исламу припадају у традицијско-културном смислу, као уосталом и многи Срби православљу.

Зукорлић непрестано говори о дискриминацији и „геноцидима“ које су Срби наводно извршили над Бошњацима. Историчари упозоравају да се историјски факти бесрамно искривљују.

- Муфтија Зукорлић је схватио да запаљива реторика у нашим условима политички „пали“, у чему не преза ни од крајње апсурдних и неистиних тврдњи. Та гротескна, али и опака флоскула о наводних „једанаест геноцида“ над Бошњацима, која није само Зукорлићева, и то извршеним од стране народа који би лако могао побројати неколико стварних геноцида над собом, потврда је да му историјска истина али ни складни међунационални односи нису прва брига.

Турска се све активније политички ангажује на Балкану. Каква је корист Србије од продубљивана пријатељства с Турском?

- Оно што не може бити спорно јесте да је Турска један од најзначајнијих регионалних чинилаца, да је веома заинтересована за Балкан и да се с њом мора сарађивати. За Србију од те сарадње може бити и много конкретне, првенствено економске користи, јер је Турска снажан и захвалан привредни партнер, ако се оквири партнерства поставе на основе истинског, рачуницом поткрепљеног обостраног интереса. За мене је политичка димензија турског „пријатељства“ према Србији и Србима неупоредиво проблематичнија. Довољна је објективна ретроспектива спољнополитичког постављања Турске током последње деценије прошлог века, па све до данас, да би се о томе стекла јасна слика. Премијер Ердоган ових дана у Приштини обзнањује спремност Турске да помогне у разговорима „Косова и Београда“, предвиђајући истовремено да ће се процес признавања Косова убрзати после почетка тих преговора. Принципијелно и пријатељски, нема шта! Само према коме?

Бивши саветник тројице албанских премијера Кочо Данај недавно се у Тирани zaloжио за формирање јединствене државе свих Албанаца путем стварања изборне листе Природна Албанија. Има ли тај пројекат подршку међународне заједнице, будући да су скупу у Тирани присуствовали представници Данске и Немачке?

- Тешко је поверовати да ће се давнашња идеја о „Природној Албанији“ у смислу државног јединства икада до краја остварити. Било би потребно да се стекне исувише невероватних услова. У том смислу оно што се догодило у Тирани није непосредно опасно, али га никако не би требало сматрати ни неозбиљним, како су пожурили да тај скуп и активно учешће појединих лидера албанске мањине с југа Србије оцене неки наши високи државни чиновници и политичари. За мене је такав неодговорни опортунизам за Србију опаснији од сомнабулног булажњења бивших терориста о слободи коју Албанци, као потомци античких Илира, чекају још од пораза краљице Теуте у борби с Римљанима. Не треба губити из вида чињеницу да је „велика Албанија“ у смислу

територијално-националног албанског континуума (Албанија – западна Македонија – Косово), с порозним границама и тенденцијом пузећег ширења на суседне области, већ уобличена. Није пресудно хоће ли се она икада званично конституисати као држава свих Албанаца. Постојаће не постојећи.

Чини се да Србија деценијама уназад губи дипломатску и пропагандно – обавештајну битку са страним службама. Можете ли да оцените, будући да сте предавач на Академији за безбедност и дипломатију, има ли Србија кадар за будућност када су дипломатија и безбедност у питању?

- Не осећам се позваним да целовито процењујем учинак наше дипломатије и безбедносних служби. Не мислим, међутим, да су српски дипломатски, безбедносни и обавештајни кадрови заостајали за страним службама и да су, како кажете, с њима губили битке, поготово у време постојања Југославије. Распад федерације тешко је погодио све ове секторе и они се, првенствено услед колебања, променљивости и непредвидљивости политичког амбијента, још нису потпуно опоравили и стабилизovali. У условима у којима је превртљива политика, како рече Радован Биговић, постала наша нова метафизика, није лако успоставити складно и дугорочно осмишљено функционисање система који подразумевају континуитет, дугорочно планирање и планско изграђивање кадрова.

(Политика)